

ΑΡΙΘΜΟΣ ΑΠΟΦΑΣΗΣ 5919/2011

ΤΟ ΕΦΕΤΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

ΤΜΗΜΑ: 18ο

Συγκροτήθηκε από τους Δικαστές: Εμμανουήλ Κλαδογένη, Πρόεδρο Εφετών, Μαρία Γκανιάτσου, Όλγα Ντάρλα - Εισηγήτρια, Εφέτες, και από τη Γραμματέα Ιωάννα Ξανθάκη.

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 2 Ιουνίου 2011 για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

ΤΩΝ ΚΑΛΟΥΝΤΩΝ: 1) 2), οι οποίοι εκπροσωπήθηκαν από την πληρεξούσια δικηγόρο τους, Ιωάννα Λακαφώση.

ΤΩΝ ΚΑΘΩΝ Η ΚΛΗΣΗ (των εκκαλούντων): 1), 2), 3) και 4), κληρονόμων του ήδη αποβιώσαντος αρχικού διαδίκου, κατοίκων αμφοτέρων, οι οποίοι (άπαντες) εκπροσωπήθηκαν με δήλωση του άρθρου 242 παρ. 2 του Κ.Πολ.Δικ. από τον πληρεξούσιο δικηγόρο τους, Κωνσταντίνο Ζήκο.

(Και των ομοδίκων εφεσιβλήτων): 1) Ε. χήρας, κατοίκου Αττικής, 2), κατοίκου Αττικής, 3), κατοίκου Αττικής και 4), κατοίκου Αττικής, από τους οποίους, οι πρώτη, δεύτερος και τρίτος εκπροσωπήθηκαν από τον πληρεξούσιο δικηγόρο τους, Αλέξανδρο Κιορογλου, ενώ ο τέταρτος παραστάθηκε στο ακροατήριο με τον πληρεξούσιο δικηγόρο του, Γεώργιο Καλπαξή.

Οι ενάγοντες, με την από 5 Αυγούστου 1998 αγωγή τους προς το Πολυμελές Πρωτοδικείο Αθηνών, που έχει κατατεθεί με αριθμό 6934/1998, ζήτησαν να γίνουν δεκτά τα όσα αναφέρονται σ' αυτήν.

Οι προσεπικαλούντες, με την από 12 Αυγούστου 1998 ανακοίνωση δίκης - προσεπίκληση προς το Πολυμελές Πρωτοδικείο Αθηνών, που έχει κατατεθεί με αριθμό 7357/1998, ζήτησαν να γίνουν δεκτά τα όσα αναφέρονται σ' αυτήν.

Ο προσθέτως παρεμβαίνων, με την από 13 Σεπτεμβρίου 1999 πρόσθετη παρέμβασή του προς το Πολυμελές Πρωτοδικείο Αθηνών, που έχει κατατεθεί με αριθμό 8184/1999, ζήτησε να γίνουν δεκτά τα όσα αναφέρονται σ' αυτήν.

Το Δικαστήριο εκείνο εξέδωσε την υπ' αριθμόν 8798/1999 προδικαστική του απόφαση με την οποία έταξε αποδείξεις.

Στη συνέχεια εκδόθηκε η υπ' αριθμόν 4856/2007 οριστική απόφαση του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, κατά τη συζήτηση της οποίας υπεισιήλθαν ως κληρονόμοι του ήδη αποβιώσαντος τρίτου ενάγοντος (.....) οι,, με την οποία τάχθηκαν όσα αναφέρονται σ' αυτήν.

Την οριστική αυτή απόφαση (4856/2007) προσέβαλαν οι εκκαλούντες με την από 17 Δεκεμβρίου 2007 έφεσή τους προς το Δικαστήριο τούτο, που έχει κατατεθεί με αριθμό 10705/2007.

Μετά τη συζήτηση της εφέσεως αυτής, το Δικαστήριο τούτο, εξέδωσε την 7209/2008 απόφασή του, με την οποία έταξε όσα αναφέρονται σ' αυτήν.

Στη συνέχεια το Εφετείο Αθηνών, εξέδωσε την 2412/2010 απόφασή του, με την οποία αφού δέχθηκε τυπικά την έφεση, ανέβαλε την έκδοση οριστικής απόφασης και διέταξε επανάληψη της συζητήσεως, προκειμένου να συμπληρωθούν οι ελλείψεις που αφορούν α) στην πληρεξουσιότητα των παραστάντων δικηγόρων της εκκαλούσας και του εφεσιβλήτου και β) στην ιδιότητα των εκκαλούντων, ως μοναδικών κληρονόμων του αρχικώς δευτέρου εναγομένου και ήδη αποβιώσαντος, όπως τα ονόματα αυτών παραδεκτώς διορθώθηκαν με προφορική δήλωση του

πληρεξουσίου δικηγόρου τους Αλέξανδρου Σταυρουλόπουλου.

Ήδη η υπόθεση έρχεται και πάλι για συζήτηση, με την από 24 Φεβρουάριου 2011 κλήση των καλούντων, η οποία κατατέθηκε νόμιμα στο Δικαστήριο τούτο εκφωνήθηκε από τη σειρά του οικείου πινακίου και συζητήθηκε.

Ο πληρεξούσιος δικηγόρος Κωνσταντίνος Ζήκος κατέθεσε εμπρόθεσμα τις προτάσεις του και παραστάθηκε στο ακροατήριο του Δικαστηρίου τούτου με δήλωση του άρθρου 242 παρ. 2 του Κ.Πολ.Δικ.

Οι πληρεξούσιοι δικηγόροι, Ιωάννα Λακαφώση, Αλέξανδρος Κιορογλου και Γεώργιος Καλπαξής αναφέρθηκαν στις προτάσεις που κατέθεσαν

ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ

ΚΑΙ ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ

Νομίμως φέρεται προς περαιτέρω συζήτηση, δυνάμει της από 24.2.2011 κλήσης των δύο πρώτων εφεσιβλήτων, η υπ' αριθμ. καταθέσεως 10705/2007 έφεση των εναγομένων κατά της υπ' αριθμ. 4856/2007 οριστικής αποφάσεως του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, μετά την έκδοση της υπ' αριθμ. 2412/2010 μη οριστικής αποφάσεως του δικαστηρίου τούτου, η οποία αφού δέχθηκε τυπικά την έφεση, ανέβαλε την έκδοση οριστικής αποφάσεως και διέταξε επανάληψη της συζητήσεως, προκειμένου να συμπληρωθούν οι ελλείψεις που αφορούν α) στην πληρεξουσιότητα των παραστάντων δικηγόρων της εκκαλούσης και του εφεσιβλήτου Ν.Μ. και β) στην ιδιότητα των εκκαλούντων, ως μοναδικών κληρονόμων του αρχικώς δευτέρου εναγομένου και ήδη αποβιώσαντος, όπως τα ονόματα τούτων παραδεκτώς διορθώθηκαν με προφορική δήλωση του πληρεξουσίου δικηγόρου τους Αλέξανδρου Σταυρουλόπουλου, ενώπιον του δικαστηρίου τούτου που καταχωρήθηκε στα υπ' αριθμ. 2412/2010 πρακτικά δημόσιας συνεδρίασης. Ήδη από τα προσκομιζόμενα δημόσια έγγραφα και συγκεκριμένα: α) τα υπ' αριθμ. 113/2007 πρακτικά δημόσιας συνεδρίασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Ζακύνθου, β) το υπ' αριθμ. πρωτοκ. 882/2007 πιστοποιητικό του Γραμματέα του Πρωτοδικείου Ζακύνθου και γ) το υπ' αριθμ. 3230/2007 πιστοποιητικό εγγυτέρων συγγενών του Δημάρχου Λαγανά του νομού Ζακύνθου, αποδεικνύεται ότι οι εκκαλούντες, τέκνα του αποβιώσαντος την 28.8.2007 αρχικού εναγομένου, είναι αποκλειστικοί κληρονόμοι τούτου κατά ποσοστό 1/2 ο καθένας, του επίδικου περιουσιακού δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας του θανόντος πατέρα τους, οι οποίοι νομίμως κατ' άρθρο 290 ΚποΔ επαναλαμβάνουν τη διακοπέισα δίκη και συνεχίζουν εκουσίως αυτή, χωρίς να απαιτείται άλλο τι, ενώ από το προσκομιζόμενο υπ' αριθμ./20.5.2011 πληρεξούσιο της συμβολαιογράφου Αθηνών, αποδεικνύεται ότι η ως άνω εκκαλούσα έχει χορηγήσει ειδική δικαστική πληρεξουσιότητα, προκειμένου να εκπροσωπηθεί στην προκειμένη δίκη, τόσο στον δικηγόρο Ευάγγελο Σταυρουλόπουλο, που την εκπροσώπησε κατά τη δικάσιμο της 3.12.2009, οπότε διατάχθηκε η επανάληψη της συζητήσεως, όσο και στο δικηγόρο Κωνσταντίνο Ζήκο που εκπροσώπησε αυτή κατά τη δικάσιμο που αναφέρεται στην αρχή της παρούσης. Εξάλλου, και ο εφεσιβλήτος νομίμως παρέστη κατά την τελευταία αυτή δικάσιμο, που θεωρείται συνέχεια της προηγούμενης (ΑΠ 308/1990 ΕΛΔ 32,975, ΕφΠατρ 351/2008 δημ. ΝΟΜΟΣ) με τον πληρεξούσιο δικηγόρο του Γεώργιο Καλπαξή.

Με την από 5.8.1998 αγωγή, η οποία δεν εισήχθη προς συζήτηση ως προς τον τέταρτο εναγόμενο, οι ενάγοντες ισχυρίστηκαν ότι δευτερογενώς με διαδοχικές συμβάσεις, αλλά και με τακτική χρησικτησία έχουν καταστεί συνδικαιούχοι και συγκύριοι του περιουσιακού δικαιώματος στην κινηματογραφική ταινία με τον τίτλο «.....» επιπλέον δε, ο δεύτερος και τρίτος, συγκύριοι του υλικού φορέα της ταινίας και ότι οι εναγόμενοι αμφισβητούν την κυριότητά τους και τους διαταράσσουν στην άσκηση του δικαιώματος τους. Ζήτησαν δε, να αναγνωρισθούν αποκλειστικοί συνδικαιούχοι του περιουσιακού δικαιώματος της πιο πάνω ταινίας και να υποχρεωθούν οι εναγόμενοι σε άρση της προσβολής και

παράλειψη αυτής στο μέλλον με απειλή χρηματικής ποινής και προσωπικής κράτησης. Το πρωτοβάθμιο δικαστήριο, αφού συνεκδίκασε με την ως άνω αγωγή και την από 12.8.1998 προσεπίκληση των εναγόντων με την οποία προσεπικάλεσαν στη δίκη τον απώτερο δικαιοπάροχό τους, ως δικονομικό εγγυητή καθώς και την ασκηθείσα από τον τελευταίο υπ' αριθμ. 8184/1999 πρόσθετη παρέμβαση υπέρ των εναγόντων, εξέδωσε την υπ' αριθμ. 8978/1999 μη οριστική απόφαση, με την οποία διέταξε αποδείξεις και ακολούθως, μετά τη διεξαγωγή των αποδείξεων, εξέδωσε την υπ' αριθμ. 4856/2007 οριστική απόφαση, με την οποία δέχθηκε την αγωγή και την πρόσθετη παρέμβαση ως κατ' ουσία βάσιμες. Κατά της αποφάσεως αυτής παραπονούνται οι εναγόμενοι και ζητούν την εξαφάνισή της, προκειμένου να απορριφθεί η αγωγή.

Κατά τις διατάξεις των άρθρων 1 και 6 § 1 του Ν.2121/1993 «Πνευματική ιδιοκτησία, συγγενικά δικαιώματα και πολιτιστικά θέματα», ο πνευματικός δημιουργός με τη δημιουργία του έργου του, αποκτά σ' αυτό πρωτογενώς πνευματική ιδιοκτησία που περιλαμβάνει ως αποκλειστικά και απόλυτα δικαιώματα, αφενός μεν το δικαίωμα εκμετάλλευσής αυτού (περιουσιακό δικαίωμα) και αφετέρου το δικαίωμα προστασίας του προσωπικού του δεσμού προς το έργο (ηθικό δικαίωμα). Το δικαίωμα πνευματικής ιδιοκτησίας, κατά το περιουσιακό του περιεχόμενο, είναι δεκτικό μεταβιβάσεως μεταξύ ζώντων ή αιτία θανάτου, όπως ορίζει το άρθρο 12 § 1 του παραπάνω νόμου. Η σύμβαση αυτή με την οποία μεταβιβάζεται το δικαίωμα ή μέρος των εξουσιών που απορρέουν απ' αυτό, καθιστά τον αποκτώντα, κατά τρόπο δευτερογενή, πλήρως δικαιούχο και μπορεί πλέον αυτός να ασκήσει όλες, ή σε κάθε περίπτωση, όσες από τις εξουσίες του έχουν μεταβιβασθεί. Η μεταβιβαστική αυτή σύμβαση του περιουσιακού δικαιώματος, είτε στο σύνολό του, είτε ως προς ορισμένες εξουσίες, είναι εκποιητική σύμβαση και διακριτή α) από τη σύμβαση για την εκμετάλλευση της πνευματικής ιδιοκτησίας, όπου δεν μεταβάλλεται το πρόσωπο του δικαιούχου, αλλ' απλώς ο αντισυμβαλλόμενος αποκτά το δικαίωμα και αναλαμβάνει την υποχρέωση να ασκήσει ορισμένες εξουσίες (ενδεχομένως και όλες τις εξουσίες) και β) από τη σύμβαση αδείας εκμεταλλεύσεως, με την οποία απλώς παρέχεται στον αντισυμβαλλόμενο του δημιουργού, το δικαίωμα μόνο, χωρίς υποχρέωση, να προβεί στην εκμετάλλευση του έργου. Οι τελευταίες αυτές υπό στοιχεία (α) και (β) συμβάσεις υπάγονται στην κατηγορία των υποσχητικών συμβάσεων (ΕφαΘ 6520/2008 ΔΕΕ 2009, 325, Δ. Καλλινίκου στο ΝοΒ 31, 1232). Στην ελληνική νομοθεσία δεν υπάρχουν διατάξεις για τη μεταβίβαση της πνευματικής ιδιοκτησίας και επομένως θα εφαρμοσθούν αναλογικά οι διατάξεις που ρυθμίζουν τη μεταβίβαση της κυριότητας κινητών των άρθρων 1034 επομ. Α.Κ., διότι προς αυτό προσομοιάζει περισσότερο το άυλο αντικείμενο της πνευματικής ιδιοκτησίας (ΑΠ 512/1986 ΝοΒ 35, 350 με σύμφωνες παρατηρήσεις Γ. Κουμάντου, ΕφαΘ 3403/1988 ΝοΒ 33, 441, Γ. Κουμάντος: Πνευματική Ιδιοκτησία Εκδ. 6η, σελ. 181). Το περιεχόμενο και η έκταση της μεταβίβασης εξαρτάται πάντοτε από τις συμφωνίες των μερών. Και ναι μεν το άυλο αγαθό της πνευματικής ιδιοκτησίας δεν μπορεί να είναι αντικείμενο «φυσικής» εξουσίας, πλην όμως μπορεί να είναι αντικείμενο κάποιας πραγματικής εξουσίας που έχει κοινωνική βαρύτητα. Έτσι, όταν το έργο έχει σταθερή υλική ενσωμάτωση και δεν έχει πολλαπλασιασθεί, η νομή πάνω στο υλικό υπόστρωμα μπορεί να φανερώνει και να εξασφαλίζει την εξουσία πάνω στο άυλο αγαθό του έργου. Όταν η εξουσία αυτή ασκείται με διάνοια κυρίου, δημιουργείται μια κατάσταση, ανάλογη με τη νομή πάνω στα υλικά πράγματα. Για την εκποιητική σύμβαση που μεταβιβάζει το περιουσιακό δικαίωμα, πρέπει να θεωρηθεί αρκετή η παραχώρηση απ' εκείνον που μεταβιβάζει σ' εκείνον που αποκτά, της δυνατότητας για πραγματική εξουσία πάνω στο αντικείμενο του δικαιώματος. Με βάση λοιπόν την αναλογική εφαρμογή των διατάξεων των άρθρων 1034 επομ. Α.Κ., τίποτα δεν εμποδίζει την κτήση της πνευματικής ιδιοκτησίας με χρησικτησία. Στην περίπτωση αυτή, η έννοια της νομής εξομοιούται με την κοινωνικά αναγνωρισμένη πραγματική εξουσίαση του αντικειμένου της πνευματικής ιδιοκτησίας, που κατά τα προεκτεθέντα, κατά κανόνα είναι συνέπεια της παράδοσης της νομής ή της κατοχής του υλικού υποστρώματος. Συχνά, η μεταβίβαση της πνευματικής ιδιοκτησίας συνοδεύεται και από τη μεταβίβαση του υλικού φορέα, χωρίς όμως να συμβαίνει και το αντίθετο (Κουμάντος: Πνευματικής Ιδιοκτησία, Εκδ. 8η, αρ. 192-194 και 200-205). Διαφορετική είναι η

μεταβίβαση του ίδιου του υλικού φορέα ως ενσώματου αντικειμένου, η οποία διέπεται ευθέως από τις περί μεταβίβασης της κυριότητας κινητών πραγμάτων κοινές διατάξεις. Πάντως, το άρθρο 17 του Ν.2121/1993 ορίζει ότι η μεταβίβαση της κυριότητας του υλικού φορέα που έχει ενσωματωθεί το έργο, σε πρωτότυπο ή αντίγραφο ή αντίτυπο, δεν επιφέρει μεταβίβαση του δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας και δεν παρέχει στο νέο κτήτορα εξουσίες εκμετάλλευσης του έργου, εκτός εάν εγγράφως έχει συμφωνηθεί το αντίθετο ήδη με τον αρχικό δικαιούχο του περιουσιακού δικαιώματος. Ο κανόνας αυτός ίσχυε και στο παλαιό δίκαιο, συναγόμενος εμμέσως από το άρθρο 8 Ν.2387/1920. Ειδικότερα για τα οπτικοακουστικά έργα, όπως είναι τα κινηματογραφικά, το άρθρο 9 του πιο πάνω νόμου ορίζει ότι ως δημιουργός ενός οπτικοακουστικού έργου τεκμαίρεται ο σκηνοθέτης. Ο παραγωγός του κινηματογραφικού έργου, ως χρηματοδότης αυτού, για να είναι σε θέση να διαθέτει το προϊόν της επιχειρηματικής του δραστηριότητας, του οποίου δεν αναγνωρίζεται πρωτογενής πνευματική δημιουργία, καταρτίζει συμβάσεις με τον σκηνοθέτη (ή κατά περίπτωση και τους λοιπούς καλλιτεχνικούς συντελεστές, όπως σεναριογράφο, μουσικό, χορογράφο κ.λπ.) και αποκτά κατά παράγωγο τρόπο, εξουσίες συγκεκριμένες, αναγκαίες για την εκμετάλλευση του έργου σύμφωνα με το σκοπό της σύμβασης, ή και το σύνολο των εξουσιών από το περιουσιακό δικαίωμα επί του κινηματογραφικού έργου, ως πνευματικού δημιουργήματος (ΕφΑΘ 8532.2006 ΔΕΕ 2007, 924, ΕφΑΘ 6520/2008 ΔΕΕ 2009, 325). Όλα τα παραπάνω ίσχυαν κατά βάση και πριν από την ισχύ του Ν.2121/1993, υπό το καθεστώς του προϊσχύσαντος Ν.2387/1920. Περαιτέρω, το άρθρο 15 § 2 Ν.2121/1993 ορίζει ότι «αν δεν καθορίζεται η διάρκεια της μεταβίβασης ή των συμβάσεων ή της άδειας εκμετάλλευσης και αν κάτι διάφορο δεν προκύπτει από τα συναλλακτικά ήθη, η διάρκεια αυτή θεωρείται ότι περιορίζεται σε πέντε χρόνια», ενώ η παράγραφος 4 του ίδιου άρθρου ορίζει ότι «αν δεν καθορίζεται η έκταση και τα μέσα εκμετάλλευσης για τα οποία γίνεται η μεταβίβαση ή συμφωνείται η εκμετάλλευση ή η άδεια εκμετάλλευσης, θεωρείται ότι αυτές αφορούν την έκταση και τα μέσα που είναι αναγκαία για την εκπλήρωση του σκοπού της σύμβασης ή της άδειας. Επίσης από τη διάταξη του άρθρου 34 § 1 του ίδιου νόμου, που ορίζει ειδικά τη σύμβαση οπτικοακουστικής παραγωγής, προκύπτει ότι αν στη σύμβαση για τη δημιουργία οπτικοακουστικού έργου, δεν καθορίζονται οι συγκεκριμένες εξουσίες που μεταβιβάζονται στον παραγωγό, η σύμβαση επιφέρει τη μεταβίβαση μόνο των εξουσιών εκείνων που είναι αναγκαίες για την εκμετάλλευση του οπτικοακουστικού έργου, σύμφωνα με το σκοπό της σύμβασης. Έτσι, σε περίπτωση τέτοιας μεταβίβασης προς τον παραγωγό όλων γενικά των εξουσιών εκμετάλλευσης, δύο ερμηνευτικά κριτήρια περιορίζουν την εμβέλεια αυτής της μεταβίβασης: α) το άρθρο 13 § 5 που ορίζει ότι μεταβιβάζονται μόνο όσες εξουσίες ήταν γνωστές κατά τη σύναψη της σύμβασης και β) το άρθρο 34 § 1 που ορίζει ότι μεταβιβάζονται μόνο εκείνες οι εξουσίες που είναι απαραίτητες για την εκπλήρωση του σκοπού της σύμβασης (ΕφΑΘ 2440/2006 ΕΛΛΔ 49, 581, ΕφΑΘ 8532/2006 ΔΕΕ 2007, 924, ΕφΑΘ 4499/2000 δημ. ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Εξάλλου, ο κανόνας που ίσχυε στο προϊσχύσαν δίκαιο, ότι δημιουργός του κινηματογραφικού έργου είναι ο σκηνοθέτης (βλ. Γ. Κουμάντος: Πνευματική Ιδιοκτησία Εκδ. 6η σελ. 170 επομ.), καθιερώθηκε πλέον ρητώς με το άρθρο 9 του νέου Νόμου 2121/1993. Τέλος, με το άρθρο 68 του ίδιου νόμου που φέρει τον τίτλο «μη αναδρομικότητα νόμου» θεσπίζεται διαχρονικό δίκαιο, στην παράγραφο 3 δε αυτού ορίζεται ότι «συμβάσεις που έχουν καταρτισθεί πριν από την έναρξη ισχύος του παρόντος νόμου διέπονται από το προγενέστερο δίκαιο για ένα χρόνο από την έναρξη ισχύος του νόμου.». Απ' αυτά προκύπτει ότι βασική γραμμή της ρύθμισης του άρθρου 68 § 3 Ν.2121/1993 είναι να υπαχθούν στο νόμο αυτό και προγενέστερες δημιουργίες και εκτελέσεις, αλλά μόνο για τον εφεξής χρόνο, χωρίς βεβαίως να καταλαμβάνεται από το νέο νόμο και ο τύπος των μεταβιβαστικών δικαιπραξιών, που πλέον καθιερώνεται έγγραφος (άρθρο 14 Ν.2121/1993). Εξάλλου το δικαίωμα πνευματικής ιδιοκτησίας, ως απόλυτο και αποκλειστικό δικαίωμα, που ομοιάζει περισσότερο με την κυριότητα, μπορεί, πλην των άλλων (άρθρο 65 Ν.2121/1993) να προστατευθεί και με ανάλογη εφαρμογή των διατάξεων του Αστικού Κώδικα, που προστατεύουν τα εμπράγματα δικαιώματα πάνω σε κινητά πράγματα και δη το δικαίωμα της κυριότητας.

Στην προκειμένη περίπτωση, από τις καταθέσεις των μαρτύρων που εξετάστηκαν ενόρκως ενώπιον του ορισθέντος Εισηγητή, οι οποίες περιέχονται στην προσκομιζόμενη με επίκληση υπ' αριθμ. 532/2000 Εισηγητική Έκθεση και όλα ανεξαιρέτως τα έγγραφα που επικαλούνται και προσκομίζουν νομίμως οι διάδικοι αποδεικνύονται τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Με το από 6-7-1959 ιδιωτικό συμφωνητικό που έχει δημοσιευθεί νομίμως, συστήθηκε ομόρρυθμη εταιρεία με την επωνυμία «.....» με σκοπό την παραγωγή και εκμετάλλευση κινηματογραφικών ταινιών, με μοναδικούς εταίρους τον και συμφωνήθηκε ότι οι εταίροι, από τους οποίους ο πρώτος ήταν σκηνοθέτης και ο δεύτερος μοντέρ, θα παρείχαν στην εταιρεία τις προσωπικές τους υπηρεσίες, ως σκηνοθέτης και μοντέρ αντίστοιχα (άρθρο 7 του καταστατικού). Κατά την περίοδο 1959-1960, η ως άνω εταιρεία παρήγαγε την κινηματογραφική ταινία με τίτλο «.....», σε σκηνοθεσία, σενάριο και με πρωταγωνιστές τους,,, κ.λπ. Κατά νόμο ιδιοκτήτης των πνευματικών δικαιωμάτων της ταινίας, κατά το ισχύον τότε (αλλά και σήμερα) δίκαιο, είναι ο ομόρρυθμος εταίρος, ως σκηνοθέτης του έργου, ο οποίος απέκτησε τα δικαιώματα πρωτογενώς, με την δημιουργία του έργου και ο οποίος, όμως αμέσως, μεταβίβασε όλα τα δικαιώματά του στην παραγωγό εταιρεία, που είχε χρηματοδοτήσει την παραγωγή, απεκδυόμενος έκτοτε κάθε περιουσιακού δικαιώματος επ' αυτής. Το γεγονός τούτο, ότι δηλαδή η εταιρεία παραγωγής κατέστη αποκλειστικός δικαιούχος του περιουσιακού δικαιώματος στην ταινία, ως προς όλες τις επιμέρους εξουσίες, που ενδεικτικά περιγράφονται στο άρθρο 2 Ν.2121/1993, και κυρία του μόνου υλικού φορέα (negative), στο οποίο ενσωματώθηκε η ταινία, συνομολογείται εμμέσως πλην σαφώς και από τους εναγομένους, οι οποίοι, κατά τους ισχυρισμούς τους, αντλούν και οι ίδιοι τα δικαιώματα τους και από τα δύο ομόρρυθμα μέλη της παραγωγού εταιρίας, δηλαδή από την ίδια την εταιρία και όχι μ' όνο από το σκηνοθέτη. Επειδή όμως, η παραγωγός εταιρία δεν κατόρθωσε να εκμεταλλευθεί οικονομικά με επιτυχία την ταινία, κατά την περίοδο 1960-1961 (ακριβέστερος χρόνος δεν διακριβώθηκε) μεταβίβασε, έναντι ανταλλάγματος, όλα τα περιουσιακά δικαιώματα της ταινίας στον, ο οποίος την εποχή εκείνη, δρώντας ατομικά ή μέσω της εταιρίας «.....», δραστηριοποιείτο με επιτυχία στην προώθηση και εμπορική εκμετάλλευση κινηματογραφικών ταινιών. Παράλληλα, με βάση την ίδια συμφωνία, η παραγωγός εταιρία, δια του νομίμου εκπροσώπου της, πώλησε και παρέδωσε στον τελευταίο και τους υλικούς φορείς, ήτοι τα «negative» (αρνητικά) εικόνες, ήχου, φωτογραφιών και λοιπών υλικών της ταινίας. Έκτοτε και μέχρι το 1969, ο, καλόπιστα κα..... την πεποίθηση ότι, με βάση την πιο πάνω προφορική συμφωνία κατέστη δικαιούχος όλων των δικαιωμάτων της ταινίας και του υλικού φορέα, εκμεταλλεύθηκε επιτυχώς την ταινία, η οποία, κατά τις προβολές της στις κινηματογραφικές αίθουσες «έκοψε» πολλά εισιτήρια. Στη συνέχεια δυνάμει του από 20.1.1959 ιδιωτικού συμφωνητικού βεβαίας χρονολογίας (βλ. από 8.2.1969 πράξη θεώρησης) που συνήφθη μεταξύ του και το..... υπέρ των εναγόντων παρεμβάς και ήδη εφεσίβλητος), ο πρώτος μεταβίβασε και παραχώρησε, λόγω πωλήσεως, στο δεύτερο, όλα τα περιουσιακά δικαιώματα της κινηματογραφικής ταινίας, με την επισήμανση ότι η ταινία είναι ελεύθερη από όλα τα σκηνοθετικά, μουσικά ή συγγραφικά δικαιώματα, και ότι ο αγοραστής αποκτά την κυριότητα, νομή και κατοχή αυτής «εφ' όρου ζωής και δι' όλο τον κόσμο». Με την ίδια έγγραφη συμφωνία, μαζί με τα πνευματικά δικαιώματα της ταινίας, μεταβιβάστηκαν και παραδόθηκαν στον αγοραστή και τα αρνητικά φωνής, εικόνες, φωτογραφιών και λοιπών υλικών, έναντι συνολικού τιμήματος 5.000 δραχμών, το οποίο καταβλήθηκε τοις μετρητοίς. Ο αγοραστής έκτοτε, εκμεταλλεύθηκε εμπορικά την ταινία, ως αποκλειστικός δικαιούχος, με διάνοια κυρίου και καλή πίστη, εκμισθώνοντας αυτή σε κινηματογραφικές αίθουσες στην Ελλάδα και το εξωτερικό, καθώς και σε τηλεοπτικούς σταθμούς, εισπράττοντας τα αντίστοιχα μισθώματα, χωρίς ποτέ να αμφισβητηθούν τα δικαιώματά του. Το έτος 1975, ο τελευταίος μεταβίβασε και παραχώρησε, λόγω πωλήσεως, στον κινηματογραφικό επιχειρηματία Δ.Κ., ιδανικό μερίδιο 50% εξ αδιαιρέτου του περιουσιακού δικαιώματος επί της ταινίας και παρέδωσε σ' αυτόν, κατά πλήρη κυριότητα τους υλικούς φορείς, στους οποίους ήταν ενσωματωμένη η ταινία, ενώ δυνάμει του από 29.7.1993 ιδιωτικού συμφωνητικού πώλησης, πώλησε και μεταβίβασε το εναπομείναν σ' αυτόν υπόλοιπο ποσοστό 50% του περιουσιακού δικαιώματος στον πρώτο ενάγοντα, έναντι

συμφωνηθέντος τιμήματος 1.800.000 δραχμών (στο οποίο συμπεριλαμβάνεται και το τίμημα και έτερης συναγορασθείσης ταινίας με τίτλο «.....»), Περαιτέρω, αποδείχθηκε ότι ο κατά 50% συνδικαιούχος των περιουσιακών δικαιωμάτων επιχειρηματίας, συνεκμεταλλεύθηκε εμπορικά την ταινία μαζί με τον άλλο συνδικαιούχο N.M., πιστεύοντας καλόπιστα ότι με βάση τη συμφωνία που προεκτέθηκε κατέστη συνδικαιούχος του όλου περιουσιακού δικαιώματος της ταινίας, επί ένα περίπου έτος (1975 έως 1976), και ακολούθως, δυνάμει του από 21.8.1976 ιδιωτικού συμφωνητικού, που καταρτίστηκε μεταξύ τούτου και της εταιρίας με την επωνυμία «.....», πώλησε και μεταβίβασε στην τελευταία, μαζί με τα πνευματικά δικαιώματα άλλων επτά (7) ελληνικών κινηματογραφικών ταινιών, και το ιδανικό μερίδιο (50%) του όλου περιουσιακού δικαιώματος επί της επίδικης κινηματογραφικής ταινίας, έναντι τιμήματος 73.000 δραχμών, το οποίο καταβλήθηκε αμέσως, με την υπογραφή του συμφωνητικού. Με βάση την ίδια έγγραφη συμφωνία πώλησε και παρέδωσε στην αγοράστρια εταιρία κατά νομή και κυριότητα και τους υλικούς φορείς της ταινίας. Η παραπάνω εταιρία, με το διακριτικό τίτλο «.....», που είχε ως αντικείμενο δραστηριότητας την εκμετάλλευση και εμπορία παντός είδους κινηματογραφικών ταινιών, συνεκμεταλλεύθηκε οικονομικά την επίδικη κινηματογραφική ταινία, με καλή πίστη και διάνοια κυρίου, μαζί με τον άλλο συνδικαιούχο, μέχρι το έτος 1980, οπότε και λύθηκε δυνάμει του από 10.1.1980 νομίμως δημοσιευμένου ιδιωτικού συμφωνητικού. Έκτοτε, οι ομόρρυθμοι εταίροι κατέστησαν συνδικαιούχοι των περιουσιακών δικαιωμάτων επί πολλών ελληνικών κινηματογραφικών ταινιών, οι οποίες αποτελούσαν την εταιρική περιουσία και συγκεκριμένα κατέστησαν συνδικαιούχοι όλων των δικαιωμάτων της εν λόγω ταινίας κατά ποσοστό 25% ο καθένας (από το ανήκον στην εταιρία 50%) και κατά ποσοστό 50% επί των υλικών φορέων (negative) αυτής. Η διανομή αυτής της εταιρικής περιουσίας καταγράφεται στο από 12.1.1987 συμφωνητικό εκκαθάρισης μεταξύ των εταίρων, των διαφορών που προκύπτουν από τις προβολές των ταινιών, μεταξύ των οποίων και της επίδικης, στα τηλεοπτικά κανάλια Με την ως άνω ιδιότητα των συνδικαιούχων, οι εταίροι ατομικούς συνεκμεταλλεύθηκαν οικονομικά την ταινία από κοινού με τον άλλο συγκύριο των δικαιωμάτων επ' αυτής έως το έτος 1993 και έκτοτε από κοινού με τον πρώτο ενάγοντα. Όλα τα παραπάνω προκύπτουν με σαφήνεια από τις καταθέσεις των μαρτύρων και, οι οποίες δεν αντικρούονται από αντίθετες καταθέσεις, αφού οι εναγόμενοι δεν επιμελήθηκαν για την εξέταση μαρτύρων. Όλοι οι εξετασθέντες μάρτυρες με κατηγορηματικότητα βεβαίωσαν τις προεκτεθείσες αλληλοδιάδοχες μεταβιβάσεις, καθώς επίσης και το ότι οι μεταβιβάσεις αυτές αφορούσαν τα πνευματικά δικαιώματα της επίδικης κινηματογραφικής ταινίας ως προς όλες τις εξουσίες στο σύνολό τους σε σημείο, ώστε καθένας από τους μεταβιβάζοντες κάθε φορά να αποξενώνεται πλήρως από κάθε σχετικό δικαίωμα. Χαρακτηριστικά, ο μάρτυρας, όντας ο ίδιος, κατά την περίοδο εκείνη (1960 και εφεξής) σκηνοθέτης και παραγωγός, κατέθεσε, επικαλούμενος μάλιστα, πληροφόρησή του όχι μόνο από τους ενάγοντες, αλλά και μέσω των εκδιδόμενων τότε έγκυρων κινηματογραφικών περιοδικών «.....» και «.....», ότι σύμφωνα με όσα ίσχυαν, αλλά και εξακολουθούν να ισχύουν, στο χώρο του κινηματογράφου «όποιος έχει το negative της ταινίας είναι και κύριος αυτής», κατάθεση που καταδεικνύει και δικαιολογεί την καλή πίστη και τη διάνοια απόλυτου δικαιούχου των εναγόντων και των δικαιοπαρόχων τους. Όλοι δε οι πιο πάνω μάρτυρες επιβεβαίωσαν με τρόπο σαφή ότι ο σκηνοθέτης, μετά τη μεταβίβαση του περιουσιακού του δικαιώματος στην εταιρία «.....» και την περαιτέρω πώληση απ' αυτήν προς τον, με ταυτόχρονη παράδοση των υλικών φορέων (αρνητικών), αποξενώθηκε πλήρως από κάθε περιουσιακό δικαίωμα επί της ταινίας. Υπέρ αυτού συνηγορεί και το ότι: α) ο τρόπος που συμφωνήθηκε για την καταβολή του τιμήματος προς την παραγωγό εταιρία ήταν σε εφάπαξ ποσό και όχι σε ποσοστό επί των προσδοκωμένων κερδών, συμφωνία που υποδηλώνει ολική μεταβίβαση όλων των δικαιωμάτων και πλήρη αποκοπή της πωλήτριας από κάθε δικαίωμα και β) σύμφωνα με τις συνήθειες που ίσχυαν κατά το χρόνο εκείνο (1960 - 1961) στον κύκλο των κινηματογραφικών συναλλαγών, η μεταβίβαση της κυριότητας των (αρνητικών) υλικών φορέων του οπτικοακουστικού έργου σήμαιναν και πλήρη μεταβίβαση των επί του έργου περιουσιακών δικαιωμάτων και επομένως απογύμνωση της παραγωγού εταιρίας από κάθε δικαίωμα. Εξάλλου, η μεταβιβαζόμενη κάθε φορά

«φυσική εξουσία» επί όλων των δικαιωμάτων του έργου, συμπεριλαμβανομένου και αυτού της εκπομπής μέσω τηλεόρασης, ασκήθηκε από τους ενάγοντες και τους δικαιοπαρόχους τους με βάση νόμιμους τίτλους και τέτοιοι είναι οι προαναφερθείσες προφορικές ή έγγραφες συμφωνίες. Το ότι η επιμέρους αυτή εξουσία τηλεοπτικής εκμετάλλευσης της ταινίας συμπεριλαμβάνεται στις ως άνω μεταβιβαστικές συμφωνίες, προκύπτει με σαφήνεια από το περιεχόμενο τούτων και ιδίως από το περιεχόμενο του από 20.1.1969 πρώτου συμφωνητικού, με το οποίο συμφωνήθηκε η μεταβίβαση της κυριότητας, νομής και κατοχής του μεταβιβαζόμενου δικαιώματος «εφ' όρου ζωής και δι' όλον τον κόσμο», στον οποίο ήδη, κατά το χρόνο εκείνο η τηλεόραση ήταν γνωστό τεχνικό μέσο εκμετάλλευσης κινηματογραφικών ταινιών και ήδη από το έτος 1966 είχε αρχίσει και στην Ελλάδα η λειτουργία του πρώτου κρατικού τηλεοπτικού σταθμού και προβλεπόταν με βεβαιότητα πλέον η τηλεοπτική εκμετάλλευση των οπτικοακουστικών έργων. Οι προαναφερθείσες καταθέσεις των μαρτύρων περί καθολικής κάθε φορά μεταβίβασης όλων των σχετικών δικαιωμάτων επί του έργου ενισχύονται και από το ότι: από το χρόνο παραγωγής της ταινίας μέχρι και το έτος 1995, δηλαδή επί τριάντα πέντε (35) έτη που οι ενάγοντες και οι δικαιούχοί τους, ενεργώντας ως απόλυτοι κύριοι και δικαιούχοι, εκμεταλλεύονταν αδιακώλυτα και κατά τρόπο εμφανή τα πνευματικά δικαιώματα της κινηματογραφικής ταινίας και διέθεταν κατ' απόλυτη επιλογή τους τα σχετικά δικαιώματα, εκμισθώνοντας τους υλικούς φορείς, παραδίδοντας αυτούς, επιμελούμενοι για τη χορήγηση άδειας εξαγωγής της ταινίας στην αλλοδαπή και γενικώς ασκώντας οποιαδήποτε πράξη εκμετάλλευσης με κάθε τρόπο και μέσο, και διάθεσης αυτής, ουδέποτε ο σκηνοθέτης ή κάποιος τρίτος, προέβαλε οποιοδήποτε δικαίωμα, που να αφορά οποιοδήποτε τρόπο εκμετάλλευσης ή οποιαδήποτε επιμέρους εξουσία (διακίνησης, αναπαραγωγής, κυκλοφορίας, παρουσίασης στο κοινό κ.λ.π.) απ' αυτές που απαρτίζουν το περιουσιακό δικαίωμα του δημιουργού. Ειδικότερα, από το προσκομιζόμενο υπ' αριθμ. 24 φύλλο εκκαθάρισης του ασκούντος κινηματογραφικές επιχειρήσεις, προκύπτει ότι την 15.11.1977 καταβλήθηκαν στην εταιρία «.....» και στο που τότε ήταν συγκύριοι της επίδικης ταινίας, το συνολικό ποσό των 16.470 δραχμών για την προβολή της επίδικης ταινίας από τον τηλεοπτικό σταθμό, ενώ με το υπ' αριθμ./11.2.1978 έγγραφο της Γενικής Γραμματείας Τύπου και Πληροφοριών του Υπουργείου Προεδρίας της Κυβερνήσεως, χορηγήθηκε στην ως άνω εταιρία, άδεια εξαγωγής της ταινίας στην αλλοδαπή. Εξάλλου με το από 10.2.1982 έγγραφό του, ο εταίρος, μετά τη λύση της προαναφερομένης εταιρίας, προσέφερε στην την εν λόγω ταινία για μία μόνο προβολή, έναντι μισθώματος 200.000 δραχμών, ενώ με το από 31.3.1980 έγγραφο απόδοσης εκκαθάρισης, ο ίδιος ως άνω συνδικαιούχος κατέβαλε στον άλλο συνδικαιούχο κατά το χρόνο εκείνο,, το ποσό των 37.640 δραχμών, ως αναλογούν σ' αυτόν μίσθωμα, για την εκμίσθωση της ταινίας στην Επίσης, προγενέστερα η ίδια ομόρρυθμη εταιρία είχε καταβάλει το ποσό των 15.120 δραχμών στον πιο πάνω συνδικαιούχο των πνευματικών δικαιωμάτων, ως προϊόν εκκαθάρισης των δικαιωμάτων για την προβολή της ταινίας από τηλεοπτικούς σταθμούς (βλ. υπ' αριθμ./3.5.77 απόδειξη πληρωμής). Άλλωστε, το γεγονός ότι ο εκμεταλλεύθηκε την ταινία με την πεποίθηση ότι είναι απόλυτος κύριος και δικαιούχος όλων των περιουσιακών επ' αυτής δικαιωμάτων, επιβεβαιώνεται και από τη δοθείσα στα πλαίσια της ποινικής διαδικασίας που διενεργήθηκε με βάση την από 14.7.1997 μήνυση του πρώτου ενάγοντος εναντίον των εναγομένων, από 25.5.1997 ένορκη προανακριτική κατάθεση του, ενώπιον του πταισματοδίκη Αθηνών, με την οποία διευκρίνισε την προγενέστερη από 23.10.1997 κατάθεσή του και η οποία συνεκτιμάται ελευθέρως από το δικαστήριο, ως δικαστικό τεκμήριο στα πλαίσια του άρθρου 340 ΚΠολ.Δ. Περαιτέρω, αποδείχθηκε ότι ο πρώτος εναγόμενος κατά τα έτη 1995-1996 εκμίσθωσε την επίδικη ταινία στους τηλεοπτικούς σταθμούς και εισέπραξε τα μισθώματα, χωρίς να διαθέτει τα negative, ισχυριζόμενος ότι είναι αποκλειστικός κύριος των περιουσιακών δικαιωμάτων, τα οποία απέκτησε κατά 50% από μεταβίβαση εκ μέρους του ίδιου του σκηνοθέτη και κατά το υπόλοιπο 50% εκ μέρους του τρίτου εναγόμενου. Μάλιστα, προς απόδειξη των ισχυρισμών του επικαλείται και προσκομίζει: α) το από 5.1.1992 ιδιωτικό συμφωνητικό, δυνάμει του οποίου ο σκηνοθέτης μεταβίβασε σ' αυτόν λόγω πωλήσεως την κυριότητα όλων των πνευματικών και συγγενικών

δικαιωμάτων της ταινίας κατά το ανήκον σ' αυτόν ποσοστό 50% καθώς και την κυριότητα του υλικού φορέα (negative), με την επισημείωση ότι αυτός έχει απωλεσθεί και δεν βρίσκεται στα χέρια του σκηνοθέτη, β) το από 15.5.1995 ιδιωτικό συμφωνητικό, με το οποίο ο (συνεταίρος του σκηνοθέτη) μεταβίβασε τα πνευματικά δικαιώματα κατά ποσοστό 50% που του ανήκε, στον τρίτο εναγόμενο και γ) το από 20.5.1995 συμφωνητικό, με το οποίο ο τελευταίος, πέντε (5) ημέρες αργότερα, μεταβίβασε το δικαίωμα εκμετάλλευσης της ταινίας στον πρώτο εναγόμενο. Τους πιο πάνω ισχυρισμούς του πρώτου εναγομένου ενισχύουν οι λοιποί συνεναγόμενοι, αμφισβητώντας κατ' αυτόν τον τρόπο την κυριότητα των εναγόντων επί των πνευματικών δικαιωμάτων της κινηματογραφικής ταινίας. Ο ισχυρισμός αυτός, περί ίδιας κυριότητας του πρώτου εναγομένου, είναι αβάσιμος και απορριπτός. Και τούτο γιατί, οι επικαλούμενες μεταβιβαστικές δικαιοπραξίες δεν μπορούσαν να προσπορίσουν κυριότητα στον τελευταίο, αφού οι αρχικοί δικαιοπάροχοι του (και ο δημιουργός του έργου) κατά το χρόνο που υπέγραψαν τις μεταβιβαστικές συμβάσεις είχαν πλήρως αποξενωθεί από όλα τα δικαιώματα καθόσον, όπως αποδείχθηκε ο δημιουργός από το έτος 1960 είχε μεταβιβάσει αυτά ολοκληρωτικά στην εταιρία «.....» και εκείνη στον Ας σημειωθεί ότι σύμφωνα με την από 25.5.1998 ενώπιον του πταισματοδίκη κατάθεση τούτου, ο θεωρεί το από 15.5.1995 συμφωνητικό ύποπτο, καθόσον ο Γ.Π. απουσιάζει από το έτος 1970 -και άρα και κατά το χρόνο υπογραφής του συμφωνητικού- στην Αυστραλία, ενώ σύμφωνα με την προσκομιζόμενη από τους ενάγοντες με ημερομηνία 9.6.1998 έκθεση γραφολογικής πραγματογνωμοσύνης του ειδικού γραφολόγου Μ.Μ. που διενεργήθηκε κατ' εντολή του πταισματοδίκη Αθηνών, στα πλαίσια ποινικής δίκης, η οποία συνεκτιμάται ως δικαστικό τεκμήριο, η τεθείσα στο από 15.5.1995 συμφωνητικό, υπογραφή του δεν είναι γνήσια. Με βάση λοιπόν τις πιο πάνω ουσιαστικές παραδοχές, το δικαστήριο οδηγείται στην κρίση ότι οι ενάγοντες έχουν καταστεί συγκύριοι εξ αδιαιρέτου όλων των περιουσιακών δικαιωμάτων της αναφερομένης κινηματογραφικής ταινίας κατ' άρθρο 1034 Α.Κ. με συμφωνία και παραχώρηση εκ μέρους του, κατά τα προεκτεθέντα, οι οποίοι είχαν αποκτήσει τούτο δυνάμει σχετικών συμφωνιών που ανατρέχουν μέχρι το δημιουργό του έργου, αλλά και κατ' άρθρο 1041 Α.Κ. σε συνδυασμό με 1045 Α.Κ., ήτοι με τακτική χρησικτησία, και κοινωνικά αναγνωρισμένη πραγματική εξουσία του αντικειμένου της πνευματικής ιδιοκτησίας της ταινίας, κατέχοντας και το υλικό υπόστρωμα (negative) αυτής και εκμεταλλεόμενοι όλες τις εξουσίες που παρέχει το σχετικό δικαίωμα, συνεχώς και αδιαλείπτως από το έτος 1960 μέχρι το χρόνο ασκήσεως της αγωγής, με καλή πίστη και με την πεποίθηση ότι είναι καθολικοί δικαιούχοι, ο καθένας κατά τους αντίστοιχους χρόνους και ποσοστά που προεκτέθηκαν, και μάλιστα με την ανοχή του δημιουργού, ο οποίος σε όλο αυτό το μακρύ χρονικό διάστημα, είχε αδρανήσει για την άσκηση κάθε περιουσιακού δικαιώματος, μολονότι το έργο του παρουσιαζόταν σε συχνές τηλεοπτικές παρουσιάσεις, με αποτέλεσμα, επιδεικνύοντας ο ίδιος κοινωνική υπαιτιότητα, να δημιουργηθεί και στους αποκτώντες ενάγοντες, και σε κάθε τρίτο, η εντύπωση ότι τα δικαιώματα ανήκουν στους ενάγοντες και τους δικαιοπαρόχους τους. Επίσης, ο δεύτερος και τρίτος των αρχικών εναγόντων έχουν καταστεί συγκύριοι της ταινίας κατ' ισομοιρία (1/2 ο καθένας) του υλικού φορέα (negative), με κοινή μεταξύ τους συμφωνία και αυτούσια παράδοση που έγινε στα πλαίσια εκκαθάρισης της εταιρικής περιουσίας της εταιρίας τους «.....», αλλά και με συνεχή και καλόπιστη συνεκμετάλλευση και συγκατοχή του υλικού φορέα από το έτος 1980 μέχρι την άσκηση της αγωγής. Ο ισχυρισμός που αορίστως προβάλλεται από τους εναγομένους περί απώλειας του υλικού φορέα, είναι αβάσιμος, διότι, όπως αποδείχθηκε, ο ίδιος ο δημιουργός με τη θέλησή του είχε παραδώσει αυτόν στην παραγωγό εταιρία και εκείνη, επίσης με τη θέληση των εταίρων της, στον κινηματογραφικό παραγωγό Με βάση αυτά τα πραγματικά περιστατικά είναι απορριπτός ο τρίτος λόγος εφέσεως, με τον οποίο οι εκκαλούντες ισχυρίζονται ότι δεν έπρεπε να εφαρμοσθούν οι διατάξεις περί μεταβιβάσεως της κυριότητας κινητών του Αστικού Κώδικα. Και τούτο, γιατί σύμφωνα με όσα έγιναν δεκτά στη μείζονα σκέψη της παρούσης, οι διατάξεις αυτές εφαρμόζονται αναλογικά. Περαιτέρω, η εκκαλουμένη που δέχθηκε ότι οι ενάγοντες είναι συνδικαιούχοι του επίδικου δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας καθώς και συγκύριοι (πλην του πρώτου) του υλικού φορέα, με την ίδια, κατά τα ουσιώδη στοιχεία,

αιτιολογία, ορθώς εκτίμησε τις αποδείξεις και όσα αντίθετα υποστηρίζουν οι εκκαλούντες με τους δύο πρώτους λόγους εφέσεως, αναφορικά με την αξιολόγηση των προσκομισθέντων εγγράφων συμβάσεων και της καταθέσεως του, είναι απορριπτέα ως αβάσιμα, εφόσον τα στοιχεία αυτά επανεκτιμήθηκαν και από το δικαστήριο τούτο.

Περαιτέρω, με τον τέταρτο λόγο εφέσεως, οι εκκαλούντες ισχυρίζονται ότι η εκκαλουμένη απόφαση κακώς ερμήνευσε και εφάρμοσε τις πιο πάνω διατάξεις των άρθρων 15 και 68 Ν.2121/1993. Ειδικότερα, ισχυρίζονται ότι α) εφόσον στις επικαλούμενες από τους ενάγοντες προγενέστερες του Ν.2121/1993 συμβάσεις δεν καθορίζεται χρόνος διάρκειας, αυτές έχουν νόμιμη διάρκεια μόνο πέντε (5) έτη και ως εκ τούτου με την πάροδο πενταετίας που συμπληρώνεται με το καθεστώς του νέου νόμου, ήτοι από 5.3.1999 απώλεσαν την ισχύ τους και άρα πρέπει οι ενάγοντες να συμβληθούν εκ νέου με τον δημιουργό της ταινίας και β) με την επικαλούμενη προς τον σύμβαση, μεταβιβάστηκαν μόνο όσες εξουσίες ήταν γνωστές κατά το χρόνο εκείνο και μόνο όσες ήταν απαραίτητες για την εκμετάλλευση της ταινίας σε κινηματογραφικές αίθουσες και πάντως όχι η εξουσία εκμεταλλεύσεως μέσω τηλεοράσεως ή video, που δεν ήταν γνωστές κατά το χρόνο εκείνο. Οι ισχυρισμοί αυτοί αλυσιτελώς προβάλλονται, εφόσον το επίδικο δικαίωμα των εναγόντων δεν θεμελιώνεται μόνο στην ειδική διαδοχή με συμβάσεις, αλλά θεμελιώνεται αυτοτελώς και στις περί χρησικτησίας διατάξεις και σύμφωνα με όσα έγιναν δεκτά αμέσως παραπάνω, οι ενάγοντες κατέστησαν δικαιούχοι όλων των πνευματικών δικαιωμάτων της επίδικης κινηματογραφικής ταινίας με συνεχή εκ μέρους των ιδίων και των δικαιοπαρόχων τους, εκμετάλλευση, διαχείριση και διάθεση των αντίστοιχων δικαιωμάτων, από το έτος 1960 μέχρι την άσκηση της αγωγής και μάλιστα διαθέτοντας αυτά και για προβολή μέσω τηλεοράσεως από το έτος 1977 και εφεξής, με την πεποίθηση ότι είναι δικαιούχοι και της εξουσίας αυτής, με βάση τις συμβάσεις που διέθετε ο καθένας και επομένως δεν μπορούν να εφαρμοσθούν οι προαναφερόμενες διατάξεις. Άλλωστε, οι διατάξεις αυτές εφαρμόζονται σε περιπτώσεις συμβάσεων με τον ίδιο το δημιουργό και όχι στην προκειμένη περίπτωση που οι ενάγοντες αντλούν το δικαίωμά τους από τη μεταβίβαση τούτου προς τον Α.Κ. εκ μέρους της παραγωγού εταιρίας και τις εντεύθεν μεταγενέστερες νομότυπες μεταβιβάσεις. Οι μεταβιβάσεις αυτές, οι οποίες έχουν ήδη συντελεσθεί πριν από την ισχύ του νέου νόμου, διάστημα κατά το οποίο είχαν εκφύγει ήδη από τα χέρια του δημιουργού όλα τα περιουσιακά δικαιώματα επί της ταινίας και είχαν αποκτηθεί από τους δικαιοπαρόχους των εναγόντων, δεν είναι δυνατόν να καταληφθούν από το νέο νόμο, εφόσον είναι ήδη νεκρές (βλ. από 22.3.1995 προσκομιζόμενη γνωμοδότηση). Επομένως, η απόρριψη των ισχυρισμών αυτών από τη συνεκκαλουμένη υπ' αριθμ. 3978/1999 απόφαση του πρωτοβαθμίου δικαστηρίου, με την ίδια ως άνω, έστω και συνεπτυγμένη αιτιολογία, έγινε κατ' ορθή εφαρμογή του νόμου. Τέλος, με τον τελευταίο λόγο εφέσεως, οι εκκαλούντες πλήττουν την εκκαλουμένη, διότι μολονότι αναγνώρισε τους ενάγοντες συνδικαιούχους του επίδικου περιουσιακού δικαιώματος πνευματικής ιδιοκτησίας, κατά το λόγο της ιδανικής μερίδας ενός εκάστου, δεν προσδιόρισε στο διατακτικό το ποσοστό αναλογίας καθενός. Ο λόγος αυτός είναι απορριπτέος, διότι αντικείμενο της προκειμένης δίκης και του προκύπτοντος δεδικασμένου είναι η έναντι των εναγομένων αναγνώριση των εναγόντων ως αποκλειστικών δικαιούχων του δικαιώματος και όχι ο έναντι αλλήλων καθορισμός της αναλογίας. Και τούτο, παρεκτός του ότι από το αιτιολογικό της αποφάσεως προκύπτει με σαφήνεια η αναλογία των ιδανικών μεριδίων επί του περιουσιακού δικαιώματος του επίδικου κινηματογραφικού έργου, συνισταμένη σε 50% εξ αδιαιρέτου για τον πρώτο ενάγοντα και 25% εξ αδιαιρέτου για καθένα από τους λοιπούς αρχικούς ενάγοντες και δεν είναι αναγκαία η αναφορά της αναλογίας αυτής στο διατακτικό.

Επομένως, και εφόσον δεν υπάρχει άλλος λόγος εφέσεως προς έρευνα, πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της η έφεση. Η δικαστική δαπάνη των εφεσιβλήτων του παρόντος βαθμού δικαιοδοσίας, βαρύνει τους εκκαλούντες που ηττήθηκαν, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 183, 176, 189 § 1 και 191 § 2 ΚΠολΔ και πρέπει να επιμερισθεί κατ' ίσα μέρη σε καθένα, ξεχωριστά, δικαιούμενο εφεσίβλητο, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 180 §1 ΚΠολΔ (βλ. και άρθρο 480 Α.Κ.), η οποία

εφαρμόζεται αναλογικά στην προκειμένη περίπτωση. κατά την οποία περισσότεροι διάδικοι νικούν, η οποία δεν προ βλέπεται από το νόμο (Α.Π. 831/1980 ΝοΒ 29,85, Α.Π. 1248/1976 ΝοΒ 25, 737), κατά τα οριζόμενα στο διατακτικό. Επισημαίνεται ότι η δικαστική δαπάνη των εφεσιβλήτων θα επιδικασθεί για ένα μόνο δικηγόρο, γιατί, χωρίς να υπάρχει ιδιαίτερη ανάγκη, και από υπερβολική μόνο πρόνοια (άρθρο 189 § 2 εδ. β' ΚΠολΔ), εκπροσωπήθηκαν χωριστά, ενώ μπορούσαν και όφειλαν να παρασταθούν μ' ένα μόνο δικηγόρο, αντί των τριών με τους οποίους εκπροσωπήθηκαν, αφού, κατά την προκειμένη συζήτηση είχαν απόλυτα κοινό συμφέρον, συνιστάμενο στην απόρριψη της εφέσεως, και την ίδια υπερασπιστική θέση (ΑΠ 159/1997 Ελ. Δ. 38, 155, Εφ. Αθ. 9136/2005 Ελ.Δ 2009, 1 117, Εφ.Αθ 849/2009 Ελ.Δ 2010, 177).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Δικάζοντας αντιμωλία των διαδίκων.

Δέχεται τυπικά την έφεση.

Απορρίπτει αυτή κατ' ουσία. Και

Καταδικάζει τους εκκαλούντες στη δικαστική δαπάνη των εφεσιβλήτων, για τον παρόντα βαθμό δικαιοδοσίας, την οποία ορίζει στο συνολικό ποσό των οκτακοσίων (800) ευρώ.

Κρίθηκε και αποφασίσθηκε στην Αθήνα στις 1 Σεπτεμβρίου 2011.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

Και δημοσιεύθηκε στο ακροατήριό του, σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση, μετεχόντων στη σύνθεση για τη δημοσίευση, ως Προέδρου της Προέδρου Εφετών Δήμητρας Κοκοτίνη, (λόγω προαγωγής και αναχωρήσεως του Προέδρου Εφετών, Εμμανουήλ Κλαδογένη) ως μελών των Εφετών Μαρίας Γκανιάτσου και Όλγας Ντάρλα και με τη παρουσία της Γραμματέως Ιωάννας Ξανθάκη χωρίς να παρίστανται οι διάδικοι και οι πληρεξούσιοί τους δικηγόροι, στις 21 Νοεμβρίου 2011.

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ